

num komu teir í óveður, fingur sjógv, og máttu venda innafur.

Teir voru ekki komnir meira enn átta fjórðingar úr Kallinum, tá teir fingur ein sjógv. Partur av skansaklæðninginum fór, bátarnir fóru og á brúnni fóru rútarnir, og ein nólsoyingur, ið var á brúnni, skar seg nakað illa. Einkin var tí at gera uttan at venda inn aftur og gera klárt av nýggjum.

Hetta ódnarveðrið rakk líka til Ísland og Richard heldur, at Emmanuel og Laura fóru við mann og mús í hesum óveðrinum.

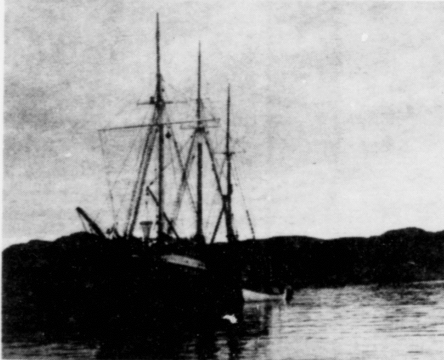
— Tað tók bara átta dagar at gera skipið klárt aftur, men á veg yvir aftur fingur vit »sponsku« — spansku sjúkuna. Komnir á Meðalandsbuktina hálaðu vit av, og teir, sum voru so frægir at teir kundu, fóru til snørin, men tá drigið varð inn, voru teir eisini sjúkir. Vit voru bert fyra, sum ikki voru blivnir sjúkir, so vit reinsaðu alt hetta kvæðið.

Tí var einki annað at gera enn at sigla móti landi og undir landi lá Carlton allan apríl mánað.

— Hetta eru teir ringastu dagarnir, eg havi havt á sjónum, sigur Richard.

Men 1. mai voru teir flestu nøkulunda friskir, so nú var ætlanin at fara aftur til fiskiskap. Teir »steemaðu« framvið Vestmannaoyggjunum, har færoyisku sluppinar lógu, og á Selvogsbankan. Men teir orkaðu lítið. Síðan varð »steemað« til Jökla-grunnin, har nógv var at fáa. Manningin batnaði nú og teir fiskaðu nógv og fyltu skipið eftir trimum vikum. Einkin annað skip var har alla hesa tíðina.

— Vit voru á Klaksvík tann 26. mai. Hóast vit mistu um helmingin av tíðini, voru vit kortini millum bestu skipini.

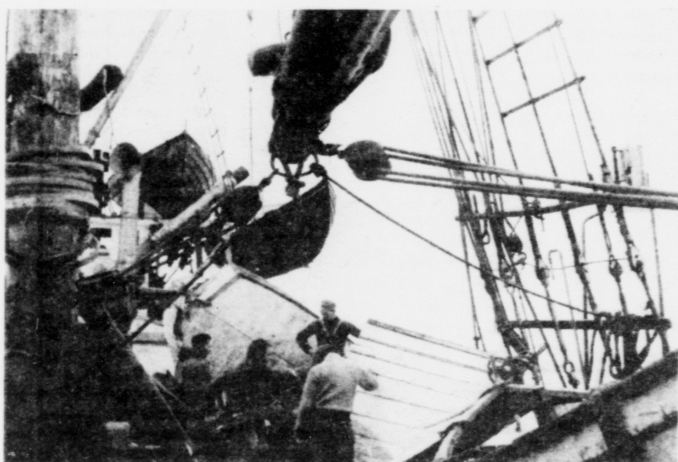

Fyrst í 60-unum fór Richard Jacobsen Tinganes. Róð varð út við bátum í Grønlandi, m.a. á Kappanum, hadani hendan myndin av havnarskonnartini stavar

Á stýrimansskúla og byggir skip

Vetrarnar 33 og 34 gekk Richard á stýrimansskúlanum — men tíð bleiv kortini bert til fyra mánaðir hvønn veturin. Eftir hesar átta mánaðirnar sælaði Richard sær upp til eksamíu, men Jens í Dali bað hann ganga ein vetur afturat, tí sum hann segði: — Tá fært tú eina góða eksamíu. Men Richard fór upp og kláraði seg væl.

Í 1935 læt hann Viðoy byggja í Svendborg. Hon var liðug í 1936, so 27–28 ára gamal ferdi hann egið skip og hetta gjerdist skipið hjá honum í mong ár. Viðoy kostaði 126.000 kr. tá hon kom. Hetta var nógv í mun til manspartin tá. Hetta fyrsta árið voru teir seinir yvir, og næsta árið royndist ikki væl, so í 1938 varð lagt um til gorn.

Á einum heimtúri kom Tinganes í óveður. Tveir bátar fóru. Einkin annað var at gera enn at saga teir sundur og koyra teir fyri borð

Tað var ein íslendingi, Eggert Jonsson, sum leigaði sjei færoysk skip at royna við gønum. Færoyingar lögdu skipini til, meðan íslendingurin

legði reiðskap, loðs og ein netamann. Árið gekk væl, hóast veiðimátin var ókendur fyri færoyingar. Tann sami færoyingurin leigaði aftur færoysk skip árið eftir, men tá hevði Richard hug at royna sjálvur við gønum. Tað helt Eggert Jonsson lítið um. Hann helt tað vera hopeyst at royna uttan at fyrst at hava roynt tað í tvey ár.

Vóru bestir

— Men eg helt, at vit fóru at klára tað og vit voru spentir, um vit fóru at klára íslendingarnar, tí teir høvdu jú loðsar. Men tá avtornaði, voru vit bestir. Og tað dæmdu færoyingunum á hinum skipunum, hoyrði eg seinri. Vit fingur tvær lastir — eini 1600 skip pund, ella stívliga 250 tons.

— Hetta var stórusk-

ur. Nú er garna fiskur ikki fyrsta sort, men tá man dregur dag um dag er hann næstan líka góður, greiðir Richard frá.

Ein ring nátt tá Fossanes fór

Hóast árin við gønum gingu væl til fisk, so upplivu teir kortini ta dapru hending, at eitt av garna-skipunum, Fossanes, fór. Hetta var í 1938.

Richard greiðir frá, at veðurtíðindini søgdu frá orkan. Óll skipini lögdu tí bakk. — Fossanes var tað fyrsta skipið sum legði bakk. Sjálvur tosaði eg við skiparan, Óla Joensen, úr Klaksvík við fyratiðina. Vit avtalaðu at tosa saman aftur klokkan sjei. Beint eftir at eg hevði tosað við Fossanes, tosaði Dávur úr Gerðum við teir. Hann avtalaði eisini at

tosa saman aftur við sjeitiðina. Men tá vit royndu at fáa samband við Fossanes aftur, hoyrdist einki. So hon man vera farin skjótt eftir at vit tosaðu saman.

Veðrið var ringt hesa náttina. Stormurin var nógvur. Hvussu nógvur veit eg ikki, tí vindmátarin feyk niður. Ja, vit høvdu eina ringa nátt.

Teir lógu fyri akkerið og høvdu motorin gangandi við fullari ferð, men akkersketan stóð spilað beint frameftir. Hevði hon slitnað, hevði verið galið, tí eitt riv var ikki so langt aftanfyri.

Tá óveðrið hasaði av, royndu teir í seks tímar at fáa akkerið leyst, uttan útslit. Teir vistu ikki hvat teir skuldu gera, men so tá teir royndu aftur, lá tað leyst.

— Vit voru ógvuliga spentir at siggja, hvussu tað sá út, tá tað kom upp aftur. Men har sást einki á tí. So har hevur ein góð hond hildið í, leggur Richard afturat.

Tveir túrar til Grønlands

Fylgjandi árin varð eisini roynt við gønum. Um summarið varð farið til Grønlands. Og í 1941 gjørdi Richard tveir túrar til Grønlands við Viðoyinni. Hetta var fyrstu ferð, at eitt skip gjørdi tveir grønländstúrar. Vanligt var bara at gera tann eina túrin og leggja fiskin upp har yviri, men Richard helt, at prisurin var so vánaligur, at tað betur fór at loysa seg at sigla heim við fiskinum.

20. juli fóru teir at sigla heim, men voru ikki har

yviri aftur fyrr enn 20. august, tí ymiskt skuldi gerast við skipið í Færoyum. Og í Grønlandi stungu fleiri trupulleikar seg upp. Túrin gjørdist spennandi og góður og endaði við fullari last. Men um sjálvan túrin vil Richard ikki siga so nógv um — vit mugu bíða til endurminningarnar, sum Richard í lötuni fæst við at skriva, koma út á prenti.

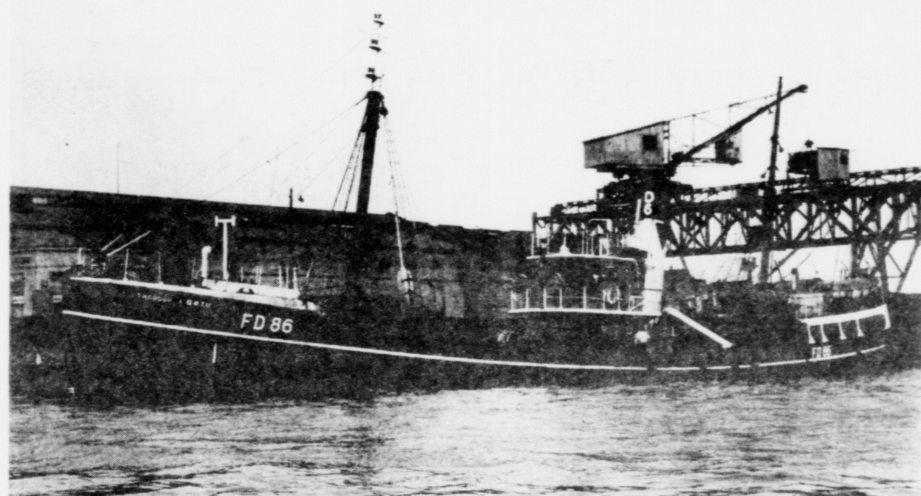
Til Grønlands varð ikki farið aftur undir krignum. Óll hesi árin ferdi Richard Viðoy. Onkran einstakan túrin við onkrum øðrum skipi, Polarfarinum í 43, og vetrarnar undan krignum, tá ferdi hann fisk til Onglands fyri Kjølbro.

— Tað var soleiðis, at ein danskari keypti fisk og læt hann selja viðari til Onglands. Eg orðaði tað við Evald Kjølbro, hvi ikki sjálvir sigla fiskin til Hull. Men einki meira varð tosað um tað. Men so einaferð rópar Evald meg inn, og ber upp á mál at fara at sigla niður við fiski. Hetta varð so avgjørt.

Atlantsfarið varð innrættað til ísfisk. Richard fekk Mortan í Hvannasundi við sum bestamann. Hann hevði fingist við ísfisk. Hesar vetrarnar gjørdi teir fleiri góðar túrar. Aðrir fóru eisini at sigla beinleiðis niður við fiski. Tann besta túrin seldu teir fyri 1200 sterling pund og parturin hjá Richard var 1800 kr., sum var nógv tá í tíðini.

Gott tilboð — men tók ikki av

Fyrst í august í 1942 fekk Richard eitt gott tilboð, Framhald á síðu 15

Richard Jacobsen hevur eisini roynt seg sum trolaraskipari. Hann ferdi Trønd í Gøtu í fimm ár